

ΚΩΣΤΑΣ ΑΚΡΙΒΟΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΣΤΕΡΙΟΥ,
ΕΛΕΝΗ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗ, ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΚΟΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ,
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ,
ΤΑΣΟΣ ΚΑΛΟΥΓΙΣΑΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΤΣΟΥΛΑΡΗΣ,
ΛΕΝΑ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΝΕΝΗΣ,
ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΟΔΙΝΟΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ,
ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΑΛΛΙΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ,
ΕΡΣΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ,
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ελένη Μπούρα, Μικέλα Χαρτουλάρη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μάναεξουρανού

ΕΧΕΙ ΤΑΜΠΟΥΡΩΕΙ ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΕΥΛΙΝΟ ΟΥΡΩ-
ΡΕΙΟ. Απελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο, δηλώνει με
στόμφο, κι ο πίνακας με τα κοινόχρηστα ακριβώς πίσω της
μοιάζει ξαφνικά με φωτιστέφανο τοποθετημένο σοφά,
ώστε να βεβαιώνει το μαρτύριο της διαχείρισης.

Ο θεολόγος από τον τρίτο επικροτεί, συγκινημένος
ασφαλώς από τη βιβλική αναφορά, αλλά κι επειδή έχει ιδι-
αν γνώση – ο μακαρίτης ο πατέρας του είχε υπάρξει κι
εκείνος διαχειριστής ένα φεγγάρι, πάνε κάμποσα χρόνια.
Την καλεί ωστόσο να αναθεωρήσει – πού θα βρεθεί άξιος
αντικαταστάτης;

Η Ευτυχία γέρνει ελαφρά το κεφάλι της στο πλάι. Η ευ-
γένεια και η μεγαλοψυχία του είναι βάλσαμο στ' αυτιά της.
Στις μέρες μας, σπανίως ακούς καλό λόγο.

Η χήρα του εφόρου που νοικιάζει το πεντάρι στον έκτο
σπεύδει να συμφωνήσει: Αναντικατάστατη! Η Ευτυχία την
είχε ενημερώσει εγκαίρως πως τα παιδιά του νοικάρη της
είχαν σπάσει το τζάμι στο διαχωριστικό της βεράντας...

Αναντικατάστατη, επαναλαμβάνει σαν ηχώ κι η διπλα-

νή της, η Κικί, άγαμη θυγατέρα στρατιωτικού και άτυπη βοηθός διαχειρίστριας.

Ευτυχώς που της έκοψε να κατεβάσει τα μαξιλάρια, την ανταμείβει ψιθυριστά για τη συμπαράσταση η χήρα του εφόρου. Η συνέλευση φαίνεται να τραβάει σε μάκρος και τα μαρμάρια σκαλοπάτια είναι κρύα και άβολα – το θυμάται από την περασμένη φορά. Η Κικί καμαρώνει για την έξυπνη αγορά – καρέκλες και τραπέζι για το μπαλκόνι από εκποίηση μαγαζιού με έπιπλα κήπου, και μαξιλάρια που τα ’ραψε μόνη της με ύφασμα που βρήκε στον...

Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση της. Ο αδιόριστος μαθηματικός με τα δίδυμα, που αγόρασε πρόσφατα το τριάρι της Φωτεινής στον τέταρτο, έχει πάρει τον λόγο. Το θέμα της συνέλευσης είναι η θέρμανση, τους υπενθυμίζει, έχει μωρά παιδιά, δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό το βιολί, δυο ώρες κάθε βράδυ δεν αρκούν.

Ας πληρώσει αυτά που χρωστάει κι αυτός κι οι άλλοι, αν θέλει να το ανάβουν περισσότερο, τσιρίζει η Ευτυχία, χτυπώντας το χέρι στο μάρμαρο του θυρωρείου, δίπλα στη ρωγμή που τους έμεινε αμανάτι από τη μετακόμιση εκείνης της παστρικής, της ηθοποιού που δεν είχε παίξει ποτέ τίποτε κι ας έτρεχε όλη την ώρα σε σεμινάρια και οντισιόν... Η Ευτυχία, που έμενε από κάτω της, ήξερε καλά ποιο ήταν το αληθινό της ταλέντο. Είχε εισηγηθεί να της κάνουν αγωγή για τη ζηριά, αλλά ο Ντινόπουλος, ο δικηγό-

ρος, ανιψιός της Νικολαΐδου, αριστούχος της Νομικής Αθηνών με μεταπτυχιακό στο Ντάραμ, τους είχε αποτρέψει. Η Ευτυχία είχε προτείνει τότε να επωμιστούν οι ίδιοι το κόστος της αποκατάστασης, να το πληρώσουν το μάρμαρο, να μη μείνει έτσι, ό,τι αφήνεις σε αφήνει, είχε κάνει και μια μικρή έρευνα αγοράς, δεν θα ’βγαζε τίποτε, ούτε για τον κόπο της που λέει ο λόγος. Δεν είχε περάσει το δικό της. Τσιγκουνεύτηκαν κι έμεινε σπασμένο, φάτσα φόρα, το πρώτο που έβλεπε ο επισκέπτης μπαινοντας.

Ο μαθηματικός χτυπάει τώρα κι εκείνος το χέρι απ’ την άλλη μεριά της ρωγμής. Να μην του χτυπάει το χέρι, της λέει, και να μετράει τα λόγια της. Αρνείται να πληρώσει για το βάψιμο της πρόσοψης αν δεν του φέρουν απόδειξη. Όσο δεν του φέρνουν απόδειξη, εκείνος δεν πληρώνει...

Αυτός θέλει απόδειξη για το βάψιμο, ο Αλβανός από τον δεύτερο δεν έχει πληρωθεί απ’ τον εργολάβο τα πλακάκια μιας ολόκληρης οικοδομής και καθυστερεί, ο νοικάρης της χήρας του εφόρου κωλύεται προσωρινά, γιατί απολύθηκε η γυναίκα του... Και θέλουν και θέρμανση!

Μα το συζήτησαν αυτό, παρεμβαίνει ο θεολόγος, σκεπάζοντας με τη σπηλαιώδη φωνή του τις διαμαρτυρίες της Ευτυχίας. Υπήρξε απόφαση της συνέλευσης των ιδιοκτητών να μην κοπεί απόδειξη για να γλιτώσουν το ΦΠΑ. Η Φωτεινή, απ’ την οποία είχε αγοράσει το διαμέρισμα, είχε συμφωνήσει.

Είκοσι δύο χιλιάρια για να βαφτεί η πρόσοψη; εξανίσταται ο μαθηματικός. Σε ποιον τα πουλάν αυτά; Στην πολυκατοικία του κουνιάδου του, μαζί με το τρίψιμο των μαρμάρων, πήγε κάτι λιγότερο από δεκαπέντε, χάρια που πήραν κι επιδότηση απ' τον Δήμο. Αυτοί γιατί δεν πήραν επιδότηση;

Η Ευτυχία απελπίζεται. Βγαίνει απ' το θρωρείο, μπαφιασμένη, και πλησιάζει την Κική και τη χήρα του εφόρου. Ας του μιλήσουν, ας του εξηγήσουν εκείνες, τις εκλιπαρεί, γιατί η ίδια δεν αντέχει άλλο, έχει και ζάχαρο, κι ο Κούβελος, ειδικός παθολόγος που έφαγε τα νιάτα του στο ΕΣΥ προτού λογικευτεί κι ανοίξει δικό του ιατρείο, της έχει πει να μη συγχύζεται – κι άντε μετά να του κάνει θέμα που δεν της κόβει απόδειξη...

Η Κική και η χήρα κοιτάζονται κι έπειτα στρέφονται πάλι μπροστά. Η χήρα δεν έχει ιδέα για ποιο πράγμα μιλάνε. Το μόνο που ξέρει είναι ότι τα κοινόχρηστα πρέπει να πληρώνονται στην ώρα τους – αυτό είναι το σωστό. Σκέφτεται, μάλιστα, να κάνει σύσταση στον νοικάρη της. Η Κική, πάλι, έχει κοκκινίσει γιατί, αν και άτυπη βοηθός διαχειρίστριας, δεν μπορεί να θυμηθεί γιατί δεν πήραν επιδότηση.

Η Ευτυχία την κοιτάζει με σφιγμένα χείλη. Σαν δε ντρέπεται να βγάξει την ουρά της απέξω, τώρα που τη χρειάζεται.

Η Κική τινάζεται πάνω. Γιατί της μιλάει έτσι; Έτυχε να μην το θυμάται αυτό. Μήπως δεν ήταν πάντα πρόθυμη να

βοηθήσει σε ό,τι χρειάστηκε, θυσιάζοντας την ησυχία της και τον προσωπικό της χρόνο;

Ε, καλά, δεν σκοτώνεται και στη δουλειά, κάνει τη δυναμική εισοδό της η συμβασιούχος βρεφονηπιόκομος από τον πρώτο, που αρνείται να συμβιβαστεί με την ιδέα πως η Κική, στα σαράντα τρία της, που δεν της φαίνονται – και πώς να της φανούν, αφού δεν έχει δουλέψει ούτε μέρα στη ζωή της –, κάθεται και εισπράττει μήνας μπαινοβγαίνει τη σύνταξη του πατέρα της, μόνο και μόνο επειδή ήταν τόσο άσχημη που δεν την έπαιρνε κανείς.

Δεν θα της δώσει λογαριασμό, στρέφεται εναντίον της η Κική. Κι αν νομίζει ότι θα τα καταφέρει καλύτερα, ορίστε, ας αναλάβει εκείνη τη διαχείριση!

Δουλεύει σε δυο δουλειές για να τα βγάλει πέρα, ξεσπαθώνει η βρεφονηπιόκομος, στον σταθμό του Δήμου το πρωί, μπέιμπι σίτινγκ το βράδυ, κι έχει άντρα και παιδί – με έμφαση στον «άντρα» –, χάρια που κινδυνεύει να βρεθεί στον δρόμο μόλις λήξει η σύμβασή της, γιατί το κράτος πληρώνει τζάμπα και βερεσέ κάτι ακαμάτρες σαν και του λόγου της.

Η Ευτυχία βρίσκει την ευκαιρία να επιστρέψει στο θρωρείο-κρησφύγετο. Ο καβγάς που έχει ανάψει της δίνει χρόνο να σκεφτεί. Θα προτείνει να ζητήσουν, τάχα, απόδειξη από τονμπογιατζή εκ των υστέρων. Κανείς δεν πρόκειται να δεχτεί, γιατί αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να

πληρώσουν ΦΠΑ, αλλά ο εξυπνάκιος ο μαθηματικός δεν θα έχει πια καμιά δικαιολογία. Και με την πρώτη ευκαιρία να τον ρωτήσει αν εκείνος δίνει απόδειξη για τα ιδιαίτερα που κάνει – πώς δεν το σκέφτηκε νωρίτερα; Τέλος πάντων, αν δει ότι στραβώνει το πράγμα, αποσύρει την εξουσιοδότηση του Κοντίνη. Ο Κοντίνης δεν πατάει στις συνεισώσεις, αν κι έχει ένα δυάρι στον πέμπτο και μια γκαρσονιέρα στον δεύτερο. Εδώ που τα λέμε καλά κάνει, το μόνο που τον νοιάζει είναι να εισπράττει τα νοίκια, να τα παίζει στα χαρτιά – ας όψεται η μακαρίτισσα η μάνα του που έδωσε το οικόπεδο αντιπαροχή. Δεν θα έχει αντίρρηση ο Κοντίνης. Θα αποσύρει την εξουσιοδότησή του και πάει η απαρτία... Κι άντε μετά να τους ξαναμαζέψεις!

Ο θεολόγος, εντωμεταξύ, επιχειρεί φιλότιμα να κατευνάσει τα πνεύματα. Το μικρό ακροατήριό του –πλην του μαθηματικού– δείχνει τον προσήκοντα σεβασμό, καθώς όλοι τον έχουν δει στο παρελθόν να συμμετέχει στο πάνελ του «Αόρατου Κόσμου», δίνοντας την ορθόδοξη άποψή του σε μια σειρά ζητήματα – από το τι λέει η Αποκάλυψη του Ιωάννη για το τέλος του κόσμου μέχρι τα κοιτάσματα υδρογονανθράκων στο Αιγαίο. Τώρα ο θεολόγος εξηγεί πως το κράτος οφείλει να στηρίζει όσους το στηρίζουν... Κι έπειτα, πόσες είναι πια οι άγαμες θυγατέρες των στρατιωτικών που παίρνουν τη σύνταξη του πατέρα τους; Αυτές θα ρίξουν έξω τον προϋπολογισμό; Αστεία πράγματα!

Μα τι κάθεται και της εξηγεί; Ξαναπατάγεται η Κική. Για' δεν ρωτάνε τον περιπτερά, τον Τάσο στη γωνία, πόσα του πήρε ο άντρας της για να του αλλάξει πόρτα και φτερό στο αμάξι και τι απόδειξη του έκοψε;

Κι αυτή τι είναι, η εφορία; αντεπιτίθεται η βρεφονηπιόκομος. Σιγά μην της ζητήσει και εκκαθαριστικό!

Όταν ζητούσε ο νεαρός απόδειξη για το βάψιμο, δεν την άκουσε να πει κάτι!

Ζητάει απόδειξη γιατί το ποσό είναι εξωφρενικό, διορθώνει ο μαθηματικός. Πού ξέρει αυτός πόσα πληρώθηκαν; Την είπε κλέφτρα; αρπάζεται η Ευτυχία. Τώρα, μόλις, τον άκουσαν όλοι – έχει μάρτυρες! Την είπε κλέφτρα!

Είπε μονάχα πως δεν είναι αφέλης, εξηγεί ο μαθηματικός. Αύριο κιόλας, πρωί πρωί, πάει στον Ντινόπουλο και υποβάλλει μήνυση! Να του μάθει αυτή να φέρεται! Θα του κλάσει τα...

Ο θεολόγος, παρά τα εκατόν εξήντα κιλά του, επιδεικνύει αξιοθαύμαστα ανακλαστικά – τον αρπάζει απ' το μανίκι προτού ξεστομίσει την άπρεπη λέξη. Έλεος! φωνάζει, Έλεος! ενώ ταυτοχρόνως καθλώνει μ' ένα του βλέμμα την Ευτυχία που είναι έτοιμη να ανταποδώσει.

Τη στιγμή που η Ευτυχία καταπίνει αμάσητη την απάντησή της –δεν θέλει, βλέπεις, να χάσει έναν πολύτιμο σύμμαχο, γί' αυτό του κάνει τη χάρη– κι ο μαθηματικός τραβάει φανερά ενοχλημένος το χέρι του –τον έχει κόψει

για φασιστόμουτρο τον χοντρό, χώρια που ιδρώνει σαν γουρούνι – ακούγεται το επίμονο τσικ τσικ από κλειδιά στο τζαμάκι της πόρτας.

Καλά, τι πάθανε, γιατί τσακώνονται; – χτυπάει τόση ώρα, απορεί ο Μάκης από το πρακτορείο. Καθώς δεν του απαντάει κανείς, κι ενώ όπου να 'ναι ξεκινάει δίπλα το νταβαντούρι με τις ιπποδρομίες – ήδη οι φανατικοί έχουν πάρει θέση, ρίχνοντας και κάνα δελτίο KINO για ζέσταμα –, μπαίνει κατευθείαν στο ψητό: τους περιγράφει το πρόβλημα με την αποχέτευση και τα σκατά που ξεχειλίζουν στο καμινεδάκι, κάτι που τον αναγκάζει να στέλνει τους πελάτες του για κατούρημα στο σουβλατζίδικο. Η κυρία Ευτυχία ξέρεi, αυτή τον παρότρυνε να πεταχτεί να τους τα πει ο ίδιος, να μη λένε – αν οι άλλοι θέλουν να δουν, ας έρθουν δυο λεπτά, κάτι πρέπει να γίνει και, μάλιστα, γρήγορα, δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση...

Οι άλλοι δεν έχουν καμιά όρεξη να δουν, φαντάζονται, δεν έχουν και λόγο να μην τον πιστέψουν, αλλά η Ευτυχία επιμένει να πάνε, γιατί, δηλαδή, μονάχα εκείνη ν' ανακατεύεται με τα σκατά. Κάτι η απόγνωση στο βλέμμα του Μάκη, κάτι το δικαιολογημένο – όσο να 'ναι – παράπονο της διαχειρίστριας, ο μαθηματικός δέχεται να πάει να ρίξει μια ματιά, κι η Ευτυχία, μ' ένα κοφτό της νεύμα, στέλνει μαζί του την Κική – δύο είναι καλύτερα από έναν.

Τη στιγμή που μπαίνουν στο πρακτορείο, με τον Μάκη

στο κατόπι, της έρχεται της Κικής κι αρπάζει τον μαθηματικό απ' το χέρι – μα τι έχουν πάθει όλοι τους και τον τραβολογάνε! – να σταθεί, να του δείξει την πινακίδα με το σήμα του ΟΠΑΠ πάνω απ' την πόρτα της εισόδου.

Γι' αυτό δεν πήραν επιδότηση, του λέει, περήφανε που θυμήθηκε τελικά, κι ας μην είναι μπροστά η Ευτυχία να τη δει, να την καμαρώσει. Ο Δήμος απαιτούσε να ξηλωθούν οι κεραίες της τηλεόρασης απ' την ταράτσα και οι φωτεινές πινακίδες των καταστημάτων απ' την πρόσοψη – είναι παράνομες. Κι αυτός έβαλε δική του κεραία – δεν έβαλε;

Εμ, τι θα 'κανε, δεν θα 'βαζε; Αφού η κεντρική δεν πιάνει! απολογείται ο μαθηματικός, και η Κική χαμογελάει γλυκά, με κατανόηση – είναι και που είχε ανέκαθεν αδυναμία στους επιστήμονες.

Δεν είναι κακιά η κακομοίρα η Ευτυχία, βρίσκει την ευκαιρία να του εξηγήσει η Κική. Απλώς έχει γίνει λίγο απότομη από τότε που...

Ε, όχι κι απότομη! Υστερική, ναι!

Εντάξει, ας την πει όπως θέλει. Δεν είναι όμως κακιά. Ούτε ήταν πάντα έτσι, να το ξέρει. Αλλά από τότε που ο Λεωνίδας την παράτησε και πήγε με την Ουκρανή που φρόντιζε τη μάνα του... Και με το δικίο της, εδώ που τα λέμε! Βασίλειά τον είχε, κι αυτός... Τι νομίζει ότι της είπε;

Τι; ρωτάει με εξημμένο ενδιαφέρον ο μαθηματικός, δο-

κιμάζοντας τις αντοχές του Μάκη, που ακούει, θέλει δεν θέλει.

Ότι επόμενο ήταν, αφού δεν του 'κανε τα γούστα στο κρεβάτι... Ενώ η άλλη...

Η Κική έχει πιάσει ήδη να περιγράφει την απόγνωση της Ευτυχίας, απαρτιθώντας τις προφάσεις που σκαρφίζεται ο Λεωνίδας – λογιστής γαρ – για να της καθυστερεί τη διατροφή, ο Μάκης όμως τα έχει ξανακούσει όλα αυτά, χώρια που βιάζεται, γι' αυτό τους σπρώχνει απαλά προς τα μέσα και, παρόλο που η μπόχα στο πίσω μέρος είναι ανυπόφορη, επιμένει πως αυτό πρέπει να το δουν. Ο μηχανικός που έχει το γραφείο του στην άλλη γωνία τού είπε πως, λόγω των μικροκαθιζήσεων όλα αυτά τα χρόνια, πρέπει να έχει σπάσει η παλιά, πήλινη σωλήνα της αποχέτευσης, με αποτέλεσμα οι ακαθαρσίες να λιμνάζουν και τελικά να ξεχειλίζουν μες στο μαγαζί του. Ο υδραυλικός που θα αναλάβει πρέπει να σκάψει λαγούμι στα θεμέλια για ν' αντικαταστήσει τη σωλήνα...

Ο μαθηματικός και η Κική επιστρέφουν τώρα με κατεβασμένο το κεφάλι. Εκείνος γιατί έχει συνειδητοποιήσει πως η επισκευή της αποχέτευσης αφενός επείγει, αφετέρου κοστίζει, γεγονός που υπονομεύει το αίτημά του για τη θέρμανση. Εκείνη γιατί θυμάται πως την είχανε πληρώσει χρυσή την κεντρική κεραία κι αποτέλεσμα μηδέν...

Κι ακριβώς επειδή έχουν κατεβασμένο το κεφάλι, δεν

βλέπουν τη σκηνή που διαδραματίζεται λίγα μέτρα πιο κει – τη φτενή φιγούρα της γυναίκας με το σακίδιο στην πλάτη και τα φυλλάδια στο χέρι, που λες και τη ρουφάει η πόρτα της εισόδου της πολυκατοικίας τους, πριν ξανακλείσει με πάταγο.

Τι στο διάτανο, τώρα βρήκε να χαλάσει πάλι κι ο μηχανισμός; αναρωτιέται ο μαθηματικός που έχει διαμαρτυρηθεί πολλάκις για το θέμα. Άντε εσύ να βάλεις το καρτόκι με τα δίδυμα, άμα δεν έχεις άνθρωπο να σ' την κρατήσει.

Να κλείσουν την πόρτα, ουρλιάζει η Ευτυχία. Κι ένας να πάει στο Τμήμα – γρήγορα! Αυτή είναι! Αυτή!

Ο θεολόγος έχει προλάβει ήδη να μετακινήσει και τα εκατόν εξήντα κιλά του, αποκλείοντας κάθε πιθανότητα διαφυγής – χαλάλι το λαχάνιασμα. Ο ίδιος είχε διατυπώσει τη σαφή προειδοποίηση που πήγε κι εκτύπωσε η Ευτυχία σε αυτοκόλλητο, το οποίο τοποθετήθηκε σε περίοπτη θέση, δίπλα στο θυροτηλέφωνο: *Απαγορεύεται ΑΥΣΤΗΡΩΣ η είσοδος σε διανομείς διαφημιστικών εντύπων.*

Η χήρα του εφόρου έχει σηκωθεί από το φιλόξενο μαξιλάρι της – δεν καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται: ευτυχώς, ο έφορος είχε κάνει το κουμάντο του, αγοράζοντας το δίωρο φρο νεοκλασικό δυο στενά πιο πάνω, γλιτώνοντας την διάπαντός από τα δεινά της συγκατοίκησης.

Η συμβασιούχος βρεφονηπιοκόμος έχει παραταχτεί δίπλα στην Ευτυχία. Τη γνωρίζει τη γυναίκα αυτή. Μένει

κάπου στη γειτονιά. Τους είχε κάνει άνω κάτω στον σταθμό, απαιτώντας να πάρουν το παιδί της κι ας μην είχε τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Και πώς θα ξέρει ότι εργάζεσαι, είχε προσπαθήσει να τη λογικέψει, αν δεν της φέρει βεβαίωση απ' το ΙΚΑ. Δεν της κολλάν, τάχα μου, ένσημα, και πώς θα βρει δουλειά να βάλει ένσημα αν δεν της κρατήσουν το παιδί; Τι θράσος αυτοί οι ξένοι – ούτε νόμο σέβονται ούτε κανονισμό!

Η γυναίκα με το βαρύ σακίδιο στην πλάτη και τα φυλλάδια στο χέρι – διαφημιστικά ενός ακόμα απ' τα δεκάδες γραφεία που αγοράζουν, αίφνης, οτιδήποτε χρυσό – έχει σταθεί στη μέση του κύκλου, ζυγίζοντας την κατάσταση, μ' ένα δήθεν μισοκακόμοιρο ύφος που εξιτάρει ακόμα περισσότερο τη βρεφονηπιόκομο.

Η Ευτυχία εξακολουθεί να ουρλιάζει πως κάποιος πρέπει να τρέξει στο Τμήμα, η χήρα του εφόρου προσφέρει το ακριβό κινητό της να καλέσουν το εκατό, η Ευτυχία επιμένει πως το Τμήμα είναι δυο βήματα, ενώ το Εκατό αργεί, χίλιες φορές έχει προσπαθήσει, και η Κική καταλαβαίνει πως σ' εκείνην πέφτει ο κλήρος, καθώς βλέπει τον μαθηματικό να πλησιάζει τη γυναίκα και να την κοιτάζει εξεταστικά, ρωτώντας αν εκείνη ήταν που χτυπούσε προχτές το πρωί. Πάνω που είχε καταφέρει να κοιμίσει τα δίδυμα, ενημερώνει τους υπόλοιπους.

Η Κική ξεφυσάει στωικά κι ανοίγει την πόρτα, τη στιγ-

μή που η γυναίκα βάζει τα κλάματα, μπας και τους συγκινήσει, λέγοντας πως έχει παιδιά να θρέψει και άντρα άρρωστο – σάμπως αρρώστια δεν είναι το ποτό; Ποιος θα τους ταΐσει; Η μάνα εξ ουρανού;

Η Κική προσπερνάει ήδη το πρακτορείο του Μάκη, κουνώντας εμφαντικά το χέρι της – χειρονομία που μεταφράζεται πού-να-σ'τα-λέω-τώρα –, ενώ πίσω της ξεσπάει σαν το τσουνάμι η οργή του θεολόγου που δεν ανέχεται την ιεροσυλία: Ας μάθουν ελληνικά, επιτέλους!